

RESSÒ DE LA PARAULA

Jo mateix

Segurament les vacances no ens han aportat les «solucions» dels problemes que afecten la nostra vida quotidiana. Però, si s'han viscut amb una certa profunditat, amb el sentit que hi hem de donar els qui deixem que Jesucrist il·lumini tota la nostra vida, llavors les vacances hauran facilitat les disposicions personals que ens permeten d'afrontar els problemes amb ànim recuperat.

Una conversa casual amb una mare de mitjana edat, cultivada i inquieta, m'ha fet reviure tot un conjunt d'interrogants, que crec fonamentals. Estic convençut que els comparteix molta gent, que respira aires més o menys «creients» o que està oberta a la transcendència. Aquesta persona ha realitzat últimament —per a ella— el gran descobriment de la interioritat, del «jo íntim», que busca la relació amb «el ser transcendent». Però, alhora, descobreix que aquest és el déu que totes les religions busquen, i amb el qual es relacionen segons els camins tradicionals i culturals propis i que cadascuna considera veritable. Amb la lectura d'un determinat autor, per al qual totes les religions són vies igualment vàlides d'accés al que anomenem Déu, es veu capaç de respectar i dialogar amb tots, sense necessitat d'oferir-los la fe en Jesucrist. Els cristians seríem llavors una «tra-

dicció més», una cultura entre altres que busca aquest déu. El diàleg ens permetria trobar-nos en aquest déu sense nom, les adherències culturals del qual, les de cada tradició serien relatives o suprimides...

Realment és un do descobrir aquesta interioritat. Li vaig dir que això era tan important com descobrir-se a si mateix i que els qui, de l'una o l'altra manera, no ho fan, viuen com «estranyats davant si», «ignorants del que són», alienats.

Però aleshores sorgeixen molts problemes i contradiccions. Una vegada trobat aquest «jo íntim i profund», què fem? No correm el risc de quedar-nos tancats en una gran solitud o en un egoisme destructor? Estava convençuda que cal sortir d'un mateix. Potser mitjançant aquesta cerca de la transcendència. Però, qui ens assegura que aquesta cerca no és més que una projecció del

propi jo, amb la qual cosa no sortiries de tu, seguiries tancat en la teva solitud? Et trobes amb religions i pràctiques d'autoajuda, amb tècniques de meditació, etc. No tot sembla acceptable. Descartem, per exemple, el que és contrari als drets de la persona o el que sigui discriminatori. Però amb quins criteris discerneixes el que és vàlid i el que no, en què ens basem?...

Sense adonar-nos-en, anem buscant lluny el que tenim a l'abast de la mà, em deia un gran especialista

en els místics santa Teresa de Jesús i sant Joan de la Creu. Ell mateix havia rebut aquesta crítica o retret de boca d'un mestre Zen.

Els cristians creiem que hom es troba a si mateix, no només quan atansa la seva interioritat, sinó quan es troba amb l'altre, un «Altre» absolut, que ens crida a sortir completament de la nostra solitud, per a vincular-nos i compartir la vida en l'amor.

No hi ha qui se'ns presenti d'aquesta manera, cridant-nos a viure en comunió amb ell amb radicalitat i, des de la seva interioritat (el seu cor), ens ofereixi el seu propi amor total, en humanitat, com ho fa Jesucrist.

En Ell ens trobem, ens movem i existim.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Perdre avui per guanyar per sempre

Els evangelistes recullen els fets de la vida de Jesús i els expliquen cadascú al seu estil, amb el seu vocabulari, remarcant uns aspectes i callant-ne altres, segons el pla de la seva obra. I ens farà bé, de tant en tant, comparar la manera com explica un evangelista o l'altre el mateix fet. Això ens passa avui, amb la professió de fe de Pere, que llegim a l'evangeli de sant Marc si la comparem amb Mateu.

Jesús amb els seus apòstols s'han retirat a la regió de Cesarea de Filip, als confins del nord del país. Tot fent camí, Jesús els pregunta què diu la gent d'ell. La resposta no és difícil, només cal haver escoltat els comentaris del poble. Primer l'un després l'altre, els apòstols des-

granen una varietat de respostes: que si Joan Baptista, o Elies, Jeremies o algun dels profetes...

Quan ja tots han dit la seva, Jesús insisteix en la pregunta però ara personalitzant: «I vosaltres, qui dieu que soc jo?». Ara la cosa canvia: es fa el silenci, es creuen mirades, algun xiuxiueig... Passat el temps i davant la insistència de Jesús, respon Simó Pere: «Vós sou el Messies». Exacte. Pere ha clavat la resposta. A l'evangeli ja no es recullen altres possibles respostes dels apòstols.

(Si llegim al passatge a Mateu, hi trobarem que Jesús fa una lloança i felicitació a Pere perquè això no ho diu per ell mateix sinó que li ho ha revelat el Pare del cel i li promet fer-lo pedra —fonament de

l'Església. Aquest text és a la base de la teologia del Primat. Marc no ho diu.)

Jesús deuria quedar pensatiu sobre què entendrien els apòstols per ser el Messies. Per això, al cap d'un estona, es decideix a explicar-los-hi: «... el Messies ha de patir molt... l'han de rebutjar, ha de ser mort i al cap de tres dies ressuscitarà». I encara que els ho deia amb tota claredat, els apòstols no ho entenien. Tant que Pere, qui si no, pensant fer-li un favor el contradigué. La reacció de Jesús és fulminant: es girà i davant de tots i sense embuts li engalta a Pere: «Fuig d'aquí, Satanàs, no penses com Déu sinó com el homes.»

(Mateu, més discret, en el seu evangeli, diu que Pere prengué apart a Jesús

per contradir-lo. La resposta de Jesús és igualment recriminatòria, però en privat.)

Continua el relat de Marc. Passats uns dies i quan ja s'han retrobat amb les multituds, Jesús ensenya a la gent sobre el seu seguiment: «Si algú vol venir... que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà. Qui la perdi per mi, la salvarà». Aquí hi ha el tema d'avui.

Guanyar o perdre la vida per a Jesús no és un joc. És una opció: retindrem el poc que tenim, el que és material i caduc o hi renunciem per apostar fort per la vida eterna?

En Jesús, perdre és la primera condició per guanyar.

Mn. Ramon Sàries

ECO DE LA PALABRA

Yo mismo

Seguramente las vacaciones no nos han aportado las «soluciones» de los problemas que afectan a nuestra vida cotidiana. Pero, si se han vivido con cierta profundidad, con el sentido que debemos darles quienes dejamos que Jesucristo ilumine toda nuestra vida, entonces las vacaciones habrán facilitado las disposiciones personales que nos permiten afrontar los problemas con ánimo recuperado.

Una conversación casual con una madre de mediana edad, cultivada e inquieta, me ha hecho revivir todo un conjunto de interrogantes, que creo fundamentales. Estoy convencido de que los comparte mucha gente, que respira aires más o menos «creyentes» o que está abierta a la trascendencia. Esta persona ha realizado últimamente —para ella— el gran descubrimiento de la interioridad, del «yo íntimo», que busca la relación con «el ser trascendente». Pero, al mismo tiempo, descubre que ese es el dios que todas las religiones buscan, y con el cual se relacionan según los caminos tradicionales y culturales propios i que cada una considera verdadero. Con la lectura de un determinado autor, para el que todas las religiones son vías igualmente válidas de acceso a lo que llamamos Dios, se ve capaz de respetar i dialogar con todos, sin necesidad de ofrecerles la fe en Jesucristo. Los cristianos seríamos entonces una «tradicción más», una cultura entre otras que busca a ese dios. El diálogo nos permitiría encontrarnos en ese dios sin nombre, cuyas adherencias culturales, las de cada tradición, serían relativas o suprimidas...

Realmente es un don descubrir esa interioridad. Le dije que eso era tan importante como descubrirse a sí mismo y que quienes, de una u otra manera, no lo hacen, viven como «extraños ante sí», «ignorantes de lo que son», alienados.

Pero surgen entonces muchos problemas y contradicciones. Una vez hallado ese «yo íntimo y profundo», ¿qué hacemos? ¿No corremos el riesgo de quedarnos encerrados en una gran soledad o en un egoísmo destructor? Estaba convencida de que hay que salir de uno mismo. Quizá mediante esa búsqueda de la trascendencia. Pero, ¿quién asegura que esa búsqueda no es más que una proyección del propio yo, con lo cual no saldrías de ti, seguirías encerrado en tu soledad? Te encuentras con religiones y prácticas de autoayuda, con técnicas de meditación, etc. No todo parece aceptable. Descartamos, por ejemplo, lo que es contrario a los derechos de la persona o lo que sea discriminatorio. Pero ¿con qué criterios discernimos lo que es válido y lo que no? ¿En qué nos basamos?...

Sin darnos cuenta, vamos buscando lejos lo que tenemos al alcance de la mano, me decía un gran especialista en los místicos santa Teresa de Jesús y san Juan de la Cruz. Él mismo había recibido esta crítica o reproche de boca de un maestro Zen.

Los cristianos creemos que uno se encuentra a sí mismo, no solo cuando halla su interioridad, sino cuando se encuentra con el otro, un «Otro» absoluto, que nos llama a salir completamente de nuestra soledad, para vincularnos y compartir la vida en el amor.

No existe quien se nos presente de esta manera, llamándonos a vivir en comunión con él con radicalidad y, desde su interioridad (su corazón), nos ofrezca su propio amor total, en humanidad, como lo hace Jesucristo.

En Él nos hallamos, nos movemos y existimos.

† Agustí Cortés Soriano Obispo de Sant Feliu de Llobregat

17 anys d'història de la...

Avui fa disset anys que el bisbe Agustí Cortés Soriano començà el seu ministeri com a pastor de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Volem fer una mirada a aquesta curta història, al present i al futur, i ho fem amb els ulls de Mn. Josep Maria Domingo, vicari general i encarregat de la Catedral de Sant Llorenç, que des dels inicis d'aquest camí ha col·laborat en primera línia amb el bisbe Agustí.

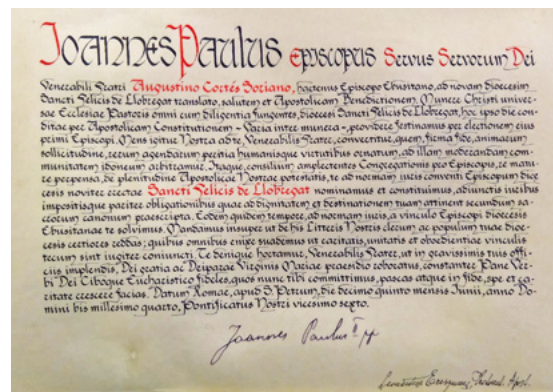

Mn. Josep Maria Domingo, entrevistat amb motiu de l'aniversari diocesà. Pots mirar l'entrevista sencera al nostre canal de YouTube

Situem-nos en l'estiu 2004: al juny va ser erigida la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat i el 12 de setembre inicià el seu ministeri com a primer bisbe de la nova diòcesi Mons. Agustí Cortés. Quins records té d'aquells moments?

Aquell va ser un estiu de conjectures: com serà, com ens anirà...? Recordo que en aquell moment, a molts preveres de la diòcesi i laics ens va agafar de sorpresa, encara que es rumorejava: no ens va acabar d'agradar ni el què ni el com. Portàvem molta història lligada a l'Arxidiòcesi de Barcelona, havíem crescut junts, hi havia el sentit diocesà —encara que es veia la dificultat d'una gran diòcesi—. D'altra banda, la forma com finalment es va decidir, potser sense suficient consulta, va provocar un sentiment de sorpresa.

A la vegada, ben de seguida, vaig detectar un desig de continuïtat, de fidelitat, de servir l'Església, de servir les parròquies... Jo en aquell moment estava al Prat de Llobregat, a Sant Pere i Sant Pau. També l'expectativa del nou bisbe, de fer un camí de servei amb més proximitat...

Butlla de nomenament del primer bisbe de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

És el record d'una novetat insospitada i, passada la primera sotragada, un desig de dir «va, endavant, servim aquest nou temps que l'Esperit ens proposa».

Des dels inicis, ha format part del grup de col·laboradors més estrets del bisbe Agustí. Com descriuria aquest camí recorregut?

Certament és una experiència única, una cosa totalment nova, una aventura molt apassionant.

Per començar, puc dir-ho amb senzillesa, per la persona mateixa del bisbe Agustí, amb el seu carisma de pastor, la seva proximitat, respecte per les persones, delicadesa, senzillesa evangèlica... La segona part del seu ministeri, molt marcada per la seva malaltia, coneguda i compartida amb la diòcesi, que ha portat amb una dignitat i una configuració cristiana extraordinària, que ens ha ajudat a voler servir més l'Església i la diòcesi i a ajudar-lo a ell.

També, al ser una diòcesi petita i en el procés de creació dels nous organismes diocesans que s'anaven posant en marxa, s'ha donat una simultaneïtat entre la vida parroquial i la vida diocesana. Tots els col·laboradors del bisbe (delegats, arxiprestes, vicaris episcopals, vicari general —recordem Mn. Jaume Berdoy—) no hem deixat mai de ser pastors de parròquies, rectors de poble. Així, al matí ens reunim amb el senyor bisbe i a la tarda estàvem amb el consell pastoral, amb les catequistes, amb la vida parroquial, al despatx... Per tant no hi ha una distància entre uns que organitzen des de la Cúria i uns altres que treballen a peu pla: tot ha estat el mateix.

S'ha intentat servir aquesta realitat diocesana, mirant de fer-la molt propera a l'Evangelí. No sempre ho hem encertat, però hi ha hagut aquest afany de ser una família, amb els companys preveres i diaques, amb els laics. I amb el fort desig de poten-

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

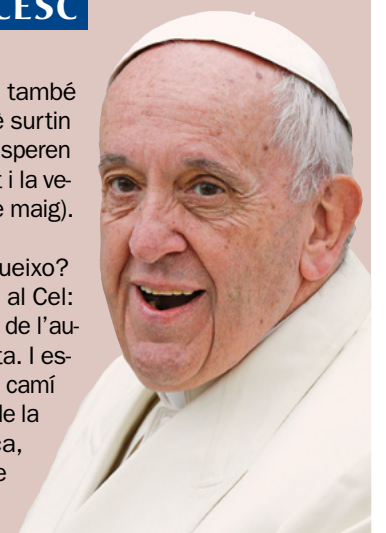
@Pontifex: «Desitjo donar les gràcies de cor a totes les persones que amb les seves ofertes, petites o grans, estan fent possible

que molts germans i germanes necessitats puguin rebre la vacuna contra la Covid. El Senyor els beneeixi!» (8 de maig).

@Pontifex: «El que vulguem que ens facin els altres, fem-ho amb ells» (Mt 7,12). Volem ser escoltats? Escoltem. Necessitem que ens animin? Animem. Volem que algú ens cuidi? Cuidem-nos dels que no tenen a ningú» (10 de maig).

@Pontifex: «L'Esperit crida també avui a homes i dones perquè surtin a la trobada de tots els que esperen conèixer la bellesa, la bondat i la veritat de la fe cristiana» (11 de maig).

@Pontifex: «Quin camí segueixo? Hi ha camins que no porten al Cel: els camins de la mundanitat, de l'autoafirmació, del poder egoista. I està també el camí de Jesús: el camí de l'amor humil, de l'oració, de la mansuetud, de la confiança, del servei als altres» (11 de maig).

Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

Arribada a la catedral, el 12 de setembre de 2014. (Foto Blas)

ciar molt més els laics, malgrat potser estem encara a mig camí.

Podríem dir que és un treball de l'Esperit que, de vegades, dona uns fruits que pots arribar a palpar i altres vegades queden en el secret de cada cor, però això forma part del misteri mateix de la vida cristiana.

Encarem un nou curs, vers la «majoria d'edat» diocesana. En aquest curs, què vol focalitzar l'Església de Sant Feliu de Llobregat?

Com tots, ens trobem marcats per aquesta sortida progressiva de la pandèmia, feixuga, amb tots els vaivens a què ja ens anem acostumant.

Per altra banda, tenim aquesta crida del papa Francesc al proper sínode dels bisbes, que ell vol que comenci a cada diòcesi, amb els lemes de la sinodalitat, comunió, participació i missió.

Tot això, emmarcat en la trajectòria que portem a Sant Feliu els darrers anys del *créixer*: cap a la talla de la plenitud del Crist, com a comunitat diocesana i parroquial, créixer personalment. Dir *créixer* és dir tot i és no dir res. Perquè... què hem de fer, si no créixer en la vida i en la vida cristiana? Vol dir que caldrà un esforç de concreció: en quines dimensions, en quins aspectes volem créixer?

Parlant amb el senyor bisbe i amb el consell episcopal ens sortien algunes prioritats que després anirem desplegant més, amb els consells de preveres i de laics:

Una nova crida a desvetllar-nos, a sortir de l'ensopiment. No serà automàtic reprendre la vitalitat després del replegament a què ens ha portat la pandèmia. Caldrà un estímul, una convocatòria, un dir-nos a nosaltres mateixos, pastors i co-

munitats: «Tornem-nos-hi a posar, encara que aquestes convocatòries sonin a coses que ja hem tractat altres vegades...». Tornar-hi, com Jesús convidava els deixebles: «Torneu a tirar les xarxes, refieu-vos que hi ha pesca a punt, hi ha collita per treballar.»

Associar decididament els laics a la vida pastoral. Aquesta crida no és genèrica, és concreta: a persones, a laics, a la comunitat... per assumir serveis, ministeris... dins de les parròquies i de la diòcesi. Els pastors hem de fer el nostre paper però és claríssim que, ni per eclesiologia ni per les nostres forces, sols no podem. És el Poble de Déu, som els batejats, laics i laiques, amb l'acompanyament i l'ajut dels pastors, que hem de fer camí... Per això, convocar els laics, fer-los confiança, procurar-los formació, donar encàrrecs i responsabilitats.

Celebració del 10è aniversari diocesà a Montserrat

Si poguéssim prendre les constants vitals a la nostra Església local, quin seria l'estat de salut de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat?

La veritat, no em correspon a mi dir-ho, crec que és el senyor bisbe qui pot tenir la visió més completa. La meua és una perspectiva més...

Els criteris per calibrar-ho no són purament quantitius, sempre és una qüestió de l'Esperit i això no és idealisme, és Evangeli. Com diu la paràbola del propietari que sembla la llavor i, de dia i de nit, va creixent i donant fruit. Així ho hem de creure i volem treballar amb aquest esperit.

Ara, és veritat que ens trobem amb una disminució numèrica. Som menys: menys a les comunitats, menys vocacions, menys servidors a l'Església i això ens dona una certa debilitat. A més, pot provocar un cert replegament: com que no tenim moltes forces, conservem el que tenim, cuidem cap endins les nostres comunitats... No és això: Jesús a l'Evangeli sempre ens convida, per pocs que siguem, a innovar, a crear, a sortir enfora, a comunicar, a tenir afany evangelitzador. Aquesta seria també la nostra esperança i la nostra fortalesa i en aquest temps de pandèmia s'ha demostrat molta creativitat i iniciatives.

El fruit, no l'hem de mesurar nosaltres... També hi ha els «asintomàtics»: els qui van cursant un procés sense símptomes aparents, però allà hi ha procés, hi ha camí evangèlic. Cal tornar a aquella reapropiació personal de la fe, aquella vivència nova de Jesús, de l'Evangeli, de la relació amb Déu, de la pregària, dels sagraments... I això és estat de salut de cada cristià i de les comunitats. Aquí hi ha vida segura i d'aquí en sortirà el seu fruit. Ara és un temps llarg de sembra, però hi ha segur unes llavors d'Evangeli que de dia i de nit donaran el seu fruit.

AGENDA

► **20è Aniversari de la Hermandad del Sant Crist de l'Agonia i la Verge dels Dolors.** Aquesta Hermandad, establerta a la Parròquia de Sant Josep Obrer de Sant Boi de Llobregat, celebra aquest mes de setembre els 20 anys de la seva fundació. Amb tal motiu, dissabte 18, a les 18 h, tindrà lloc una ofrena floral, seguida d'una eucaristia i la inauguració d'una exposició commemorativa. Els actes seran presidits pel nostre bisbe Agustí Cortés.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13 □ **Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [1Tm 2,1-8 / Sl 27 / Lc 7,1-10]. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església.

14. ■ **Dimarts** [Nm 21,4-9 (o bé: Fl 2,6-11) / Sl 77 / Jo 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu.

15. □ **Dimecres** [1Tm 3,14-16 / Sl 110 / Jo 19,25-27]. Mare de Déu dels Dolors; sant Nicodemes, mr.; santa Caterina de Gènova.

16. ■ **Dijous** [1Tm 4,12-16 / Sl 110 / Lc 7,36-50]. Sant Corneli, papa (251-

253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ **Divendres** [1Tm 6,2c-12 / Sl 48 / Lc 8,1-3]. Sant Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i dr. de l'Església, card. (jesuïta); sant Pere Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.; santa Hildegarda, vg.

18. ■ **Dissabte** [1Tm 6,13-16 / Sl 99 / Lc 8,4-15]. Sant Josep de Cuper-

tino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

19. ■ **Diumenge vinent**, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setmana) [Sa 2,12.17-20 / Sl 53 / Jm 3,16-4,3 / Mc 9,30-37]. *Sant Feliu de Llobregat*: □ Santa Maria de Cervelló o del Socós, verge mercedària, de Barcelona (s. XIII); sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i màrtir a Nàpols (s. IV).

Diumenge XXIV de durant l'any (B)

COMENTARI

«El Fill de l'home ha de patir molt»

És molt fàcil acompanyar Jesús quan és aclamat per les multituds però no ho és tant quan es tracta de compartir la seva passió i mort. Així podem entendre que després que Pere ha proclamat clarament: *Vós sou el Messies*, no acaba de copsar, després, el que diu Jesús: *El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort i al cap de tres dies ressuscitarà*. És curiós que Pere (i els altres apòstols) no recorden més que la passió; sembla com si Jesús no hagués parlat de resurrecció. En tot cas, la passió no l'entenen.

El concepte de Messies que tenen és molt diferent del de Jesús; segur que esperaven un Messies triomfal, que dominaria els seus enemics. Per això Pere vol fer-li entendre que va equivocat. Fixem-nos què diu el text: *Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo, a dir-li que té un fals concepte del Messies, que no ha d'anar a morir. I la resposta de Jesús és de les més dures de l'evangeli: Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu sinó com els homes*.

El camí de la creu és fonamental per a Jesús i també per a nosaltres: *Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi*. Aquesta és la forma de pensar de Déu. Per això també la primera lectura parla de passió: *He parat l'esquena als qui m'asotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades*. El servent de Déu també ha de passar pel dolor i el sofriment però sap que *el Senyor Déu m'ajuda; per això no em dono per vençut*.

I sant Jaume a la segona lectura ens recorda que *si no hi ha obres, la fe tota sola és morta*. És molt fàcil dir: tu ets el Messies, pensant compartir el seu triomf; però en canvi, carregar-se la creu és més difícil; però només amb les obres demostrarem la nostra fe de la mateixa manera que *si a un pobre no li donen res del que necessita* les nostres bones paraules no li serveixen de res.

Ser cristià és agafar la nostra creu de cada dia i seguir Jesús.

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,5-9a)

El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'asotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut: per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. Tinc al meu costat el jutge que em declara innocent. Qui vol pledejar amb mi? Compareguem plegats. Qui vol ser el meu acusador? Que se m'acosti. Déu, el Senyor, em defensa: qui em podrà condemnar?

▶ Salm responsorial (114)

R. *Continuaré caminant entre els qui viuen, a la presència del Senyor.*

Estimo de tot cor el Senyor: / el Senyor ha escoltat la meva súplica, / ha escoltat el meu clam així que l'invocava. R. M'envoltaven els llaços de la mort, / tenia davant meu els seus paranyos, / i dintre meu l'angoixa i el neguit. / Vaig invocar el nom del Senyor: / «Ah, Senyor, salveu-me la vida.» R.

El Senyor és just i benigne, / el nostre Déu sap compadir. / El Senyor salvaguarda els senzills, / jo era feble i m'ha salvat. R.

Ha alliberat de la mort la meua vida, / els meus ulls, de negar-se en el plor, / els meus peus, de donar un pas en fals. / Continuaré caminant entre els qui viuen, / a la presència del Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume

(Jm 2,14-18)

Germans meus, si algú deia que té fe i no ho demostrava amb les obres, de què serviria? A un home així, la fe el podrà salvar? Suposem que algun dels nostres germans o germanes no tingués ni vestits ni l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres li digués: «Ves-te'n en pau, abrígat bé i alimenta't», però no li donés res del que necessita, quin profit li faria? Doncs, amb la fe passa igual: si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Tu dius que tens la fe, jo tinc les obres. Doncs bé, si pots, demostra'm, sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meua fe.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc

(Mc 8,27-35)

En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se n'anà als poblets de Cesarea de Filip, i pel camí preguntava als seus deixebles: «Qui diuen la gent, que soc jo?» Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, d'altres, que sou Elies, d'altres, que sou algun dels profetes.» Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que soc?» Pere li respon: «Vós sou el Messies.»

Ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú. I començà a instruir-los dient: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ressuscitarà.» I els ho deia amb tota claredat. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo. Però Jesús es girà, renyà Pere davant els deixebles i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes.» Després cridà la gent i els seus deixebles i els digué: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'evangeli, la salvarà.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 50,5-9a)

El Señor Dios me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás. Ofrecí la espalda a los que me golpeaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no escondí el rostro ante ultrajes y salivazos. El Señor Dios me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado. Mi defensor está cerca, ¿quién pleiteará contra mí? Comparezcamos juntos, ¿quién me acusará? Que se acerque. Mirad, el Señor Dios me ayuda, ¿quién me condenará?

▶ Salmo responsorial (114)

R. *Caminaré en presencia del Señor en el país de los vivos.*

Amo al Señor, porque escucha / mi voz suplicante, / porque inclina su oído hacia mí / el día que lo invoco. R.

Me envolvían redes de muerte, / me alcanzaron los lazos del abismo, / caí en tristeza y angustia. / Invoqué el nombre del Señor: / «Señor, salva mi vida». R.

El Señor es benigno y justo, / nuestro Dios es compasivo; / el Señor guarda a los sencillos: / estando yo sin fuerzas, me salvó. R.

Arrancó mi alma de la muerte, / mis ojos de las lágrimas, / mis pies de la caída. / Caminaré en presencia del Señor / en el país de los vivos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago

(Sant 2,14-18)

¿De qué le sirve a uno, hermanos míos, decir que tiene fe, si no tiene obras? ¿Podrá acaso salvarlo esa fe?

Si un hermano o una hermana andan desnudos y faltos del alimento diario y uno de vosotros les dice: «Id en paz, abrígaos y saciaos», pero no les da lo necesario para el cuerpo, ¿de qué sirve? Así es también la fe: si no tiene obras, está muerta por dentro. Pero alguno dirá: «Tú tienes fe y yo tengo obras, muéstrame esa fe tuya sin las obras, y yo con mis obras te mostraré la fe».

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 8,27-35)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos se dirigieron a las aldeas de Cesarea de Filipo; por el camino preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que soy yo?». Ellos les contestaron: «Unos, Juan el Bautista; otros, Elías, y otros, uno de los profetas». Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy yo?». Tomando la palabra Pedro le dijo: «Tú eres el Mesías». Y les conminó a que no hablaran a nadie acerca de esto. Y empezó a instruirlos: «El Hijo del hombre tiene que padecer mucho, ser reprobado por los ancianos, sumos sacerdotes y escribas, ser ejecutado y resucitar a los tres días». Se lo explicaba con toda claridad. Entonces Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo. Pero él se volvió y, mirando a los discípulos, increpó a Pedro: «¡Ponte detrás de mí, Satanás! ¡Tú piensas como los hombres, no como Dios!». Y llamando a la gente y a sus discípulos les dijo: «Si alguno quiere venir en pos de mí, que se niegue a sí mismo, tome su cruz y me siga. Porque, quien quiera salvar su vida, la perderá; pero el que pierda su vida por mí y por el Evangelio, la salvará. Pues ¿de qué le sirve a un hombre ganar el mundo entero y perder su alma?».